

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל דוד דגני ז"ל

בן הדרה ואריה
נולד בירושלים
בתאריך י"ח בשבט תרצ"ט, 7/2/1939
התגורר בירושלים
התגייס באוגוסט 1958
שרת בחיל השריון
נפל במלחמת ששת הימים, בעזה
בתאריך כ"ו באייר תשכ"ז, 5/6/1967
נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 12 קבר: 8

בן 28 בנפלו

קורות חיים

בן אריה והדרה. נולד ביום י"ח בשבט תרצ"ט (7.2.1939) בירושלים. בבית אביו, מוותיקי ה"הגנה" בירושלים, ספג את האהבה והמסירות לעמו ולמולדתו. את לימודיו היסודיים רכש בגמנסיה העברית ברחביה ולאחר מכן למד את לימודיו התיכוניים בבית החינוך התיכון. ניחן בכשרונות שונים ובמיוחד בתבונת כפיים. כשעשה בקבוצת גניגר התבלט באהבתו לטבע וללימוד הביולוגיה. הצטרף לגדנ"ע והצטרף בקליעה למטרה מרובה, השתתף בנבחרת וזכה באליפויות. לצה"ל גויס באוגוסט 1958 ושארף להגשים את חלוסנעוריו ולהיות טייס אלא שהדבר לא ניתן לו מסיבות שונות. היה מדריך בגדנ"ע. כאשר יצא למילואים הוצב לתפקיד של קשר בחיל השריון. לאחר שחרורו התחיל עובד עם אביו במפעל לשכפול ולדפוס "אופסט". שבע שנים עבד וכיון שהיה מסור למקצוע ואהב אותו הגיע לדרגה גבוהה של התמחות. מילדותו היה תוהה על רזי הטכניקה והמכניקה וכשהתבגר השקיע בעבודתו עם אביו את כל מעייניו בפיתוח דרכי ההדפסה; הוא גם המציא דרכים לשכלולם. שאף לשלמות מקצועית מתוך דחף פנימי. בעבודה היומיומית הצטיין גם באדיבות ללקוחות והשתדל לעזור בעצה ובהדרכה. סגולה נפשית היתה לו הראויה לשבח - והיא כיבוד אביו, אשר עמו עבד מאז שחרורו. היה חובב ספר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ומוסיקה. עם הגברת המתיחות שלפני מלחמת ששת הימים היה הוא בין המגוייסים הראשונים ויצא למילוי חובתו הלאומית בשקט ובשלווה שהיו אפייניים לו. גדודו לחם בהסתערות הראשונה על עמדות המצרים ובאחד הקרבות העזים לכיבוש עזה חיפה דויד על חבריו לנשק בתפשו את מקום המקלען אשר נפצע ותוך כדי מעשי גבורה והקרבה עצמית הציל דויד רבים מחבריו אבל הוא עצמו נפגע בכדור בראשו ונפל; זה היה ביום הראשון לקרבות, הוא כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967). הניח אשה ותינוק בן שלושה חודשים. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי לשעת חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. זכרו הועלה בידיעות של האיחוד החקלאי.

(לזכרו של דוד דגני ז"ל)

דוד ("דודי") דגני נולד בירושלים בי"ח בשבט תרצ"ט (7.2.1939). מילדותו נסג בבית אביו, אריה דגני מוהיקן ה"הגנה" בבירה, את האהבה ואת רוח המסירות למען העם והמולדת.

דוד סיים את בית הספר החיכון והצטרף לגדנ"ע אויר. עם גיוסו לצה"ל שאף להגשים את חלום נעוריו להיות לטייס, אך הדבר לא עלה בידו מסיבות שלא היו תלויות בו. הוא שימש מדריך בגדנ"ע ובמסגרת שירותו בחיל המילואים הוצב לתפקיד של "קשר" בחיל השריון.

לאחר שחרורו משירות הצבאי נכנס לעבוד אצל אביו במפעל לשכפול ודפוס אופסט "המעתיק", בירושלים. הוא הספיק לעבוד בו שבע שנים ובתקופה זו הצטיין במסירותו למקצועו. עקב שקידתו וחבתו למלאכת הדפוס הגיע בה לדרגה גבוהה של התמחות והיה מן המעולים במקצועו בעיר כולה. "ויהי דוד לכל דרכיו מצאיל".

בעבודתו היומיומית הצטיין דוד במידותיו הנעלות, מסירות לעבודה, אהבת המלאכה, יחס אדיב וקורקטי כלפי חלקות, ושאיפה מתמדת לשפר את רמת ידיעותיו המקצועיות ואת סביבת עבודתו. כל זה נבע אצלו מחוץ דחף פנימי להגיע לשלמות ולסיפוק נפשי מעבודתו המקצועית שאליה התייחס כאל אומנות בבחינת "חכמה ולא מלאכה".

דוד דגני, שעבד כל הזמן עם אביו, הצטיין גם תוך כדי עבודתו בקיום למנוחת של מצות כיבוד אב, ובאדיבותו כלפי כל חלקות שלהם השתדל לעזור בעצה והדרכה במיטב יכולתו. סגולות אלה של אהבת הזולת, מתן עזרה לנזקקים והתנדבות לכל משימה של סיוע לחלשים, הגשים דוד גם מחוץ לתחום עבודתו.

עם הגברת המחיתות באביב תשכ"ז היה דוד בין המגויסים הראשונים. הוא יצא למילוי חובתו בשקט ובשלוח שהיו אופייניים לו. ואכן יצא דוד למלחמה על אדמת פלשתיים... גדודו לחם בהסתערות הראשונה על עמדות המצרים. באחד הקרבות הקשים והעזים לכיבושה של עזה, חיפה דוד על חבריו לנשק בתפסו את טקומו של המקלען אשר נפצע, ובעוז רוחו וחושיותו הציל דוד רבים מחבריו... תוך כדי מעשה גבורה וחקרבה עצמית נפצע בכדור בראשו ונפטר ביום הראשון של מלחמת ששת הימים, כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967).

הניח אחריו הורים, אחיות, אשה ותינוק רך בן שלושה חודשים.

ת. נ. צ. ג. ה.

דויד דגני ז"ל

דויד, או דויד בן אריה דגני, נולד בירושלים ב-7.2.1939. למד בבית-ספר יסודי ובקבוצת גניגר וסיים את בית-החינוך התיכון בירושלים.

ניחן בכשרונות מגוונים, אך במיוחד בתבונת-כפיים. כשעשה בקבוצת גניגר, נתבלט באהבתו לטבע והתמסר ללימוד הביולוגיה.

כשנצטרף לגדנ"ע — הצטיין בקליעה למטרה ברובה, השתתף בנבחרת וזכה באלופיות. וכשפנה לדאיה — השיג גם בה הישגים מעולים והיה למדריך בגדנ"ע-אוויר.

עוד מילדותו היה תוהה על רזי הטכניקה ועל סודות המכניקה, וכשבגר — השקיע את מעייניו בפיתוחן של דרכי ההדפסה והתקין מכשירים והמציא אמצעות לשכלולה ולפיתוחה.

גבה-קומה היה, טוב-המראה ויפה-העיניים, אך צנוע באופיו. על הצטיינותיו בצבא ובמילואים — שם היה קצין-קשר בגייסות-השריון — ועל האחריות הבולטת שגילה בכל תפקיד, היה נודע לנו בבית אך מפי זולתו.

בן מסור היה למשפחתו, ישר-לבב, בעל נפש עדינה ורגיש; אוהב מוזיקה וחובב-ספר. זה לא מכבר הקים לו משפחה משלו והיה לאיש מאושר.

הוא נפל עוד ביום הראשון למלחמה, בחמישה ביוני 1967, בקרבות שניהלה אוגדתו של האלוף טל על מוצב שבמבואות עזה. דויד אף לא הספיק להיפרד ממני, אחותו, והוא כה חסר לנו...

נ לי דגני-ברלב

דויד דגני ז"ל

דויד, או דויד בן אריה דגני, נולד בירושלים ב-7.2.1939. למד בבית-ספר יסודי ובקבוצת גניגר וסיים את בית-החינוך התיכון בירושלים.

ניחן בכשרונות מגוונים, אך במיוחד בתבונת-כפיים. כשעשה בקבוצת גניגר, נתבלט באהבתו לטבע והתמסר ללימוד הביולוגיה.

כשנצטרף לגדנ"ע — הצטיין בקליעה למטרה ברובה, השתתף בנבחרת זוכה באליפויות. וכשפנה לדאייה — השיג גם בה הישגים מעולים והיה למדריך בגדנ"ע-אוויר.

עוד מילדותו היה תוהה על רזי הטכניקה ועל סודות המכניקה, וכשבגר — השקיע את מעייניו בפיתוחן של דרכי ההדפסה והתקין מכשירים והמציא אמצעות לשכלולה ולפיתוחה.

גבה-קומה היה, טוב-המראה ויפה-העיניים, אך צנוע באופיו. על הצטיינותו בצבא ובמילואים — שם היה קצין-קשר בגייסות-השריון — ועל האחריות הבולטת שגילה בכל תפקיד, היה נודע לנו בבית אך מפי זולתו.

בן מסור היה למשפחתו, ישר-לבב, בעל נפש עדינה ורגיש; אוהב מוזיקה וחובב-ספר. זה לא מכבר הקים לו משפחה משלו והיה לאיש מאושר.

הוא נפל עוד ביום הראשון למלחמה, בחמישה ביוני 1967, בקרבות שניהלה אוגדתו של האלוף טל על מוצב שבמבואות עזה. דויד אף לא הספיק להיפרד ממני, אחותו, והוא כה חסר לנו...

נ לי דגני-בר לב

המצוות שביני ובין ה'. ולאחר מכן היה ממשיך לבקר בבית הכנסת ישרון בכל ימי החג ואף פעם לא החסיר, כי יום היותו ליהודי היה לו יום רב רושם.

עם סיימו חוק למודיו בבית הספר היסודי והחליט לעזוב ונסע לקבוצת גניגר שם למד במשך שנתיים. הצטיין בלימודיו בעיקר במקצוע הביולוגיה שאוהב מאוד מורו מדריכו ברוך, ומצא בו את אחד התלמידים המוכשרים ביותר. עד כדי כך הצטיין שהיה מרצה בנושא זה לפני מדריכיו ממש כמרצה בוגר באוניברסיטה, התמסר בכל מאודו. הוא הצטיין לא רק בלימודיו כי אם בלט ביגיע כפיו, שהוא היה עובד חרוץ וכל מדריכיו אהבוהו, עבד במסירות ואהב את העבודה. ובתום שני תיים כשצריך היה לעזוב את הקבוצה כולם הצטערו ובקשו ממנו להשאר במקום. בשובו לירושלים נכנס לבית הספר התיכון ולמד שם עד סיימו.

בצבא נכנס לקורס למדריכי נוער ונעשה מדריך לנוער שכל חניכיו אהבוהו והעריצו צוהו בתור שכזה, כי כי מחונן היה בכשרונותיו הפדגוגיים, היוצאים מן הכלל.

היה בן מסור להוריו לעמו ולמולדתו. חבריו שהיו ביחידתו היו מספרים, שכל הזמן הזכיר את אביו ודאג לו כי בהעדרו לא יוכל להסתדר בעבודה. מסירותו להוריו עברה כל גבול כשם שמסירותו לעמו ולמולדתו היתה לדוגמא, כאשר התגייס למלחמת ששת הימים בא לחופשה ליום אחד ולמרות המחלה שפקדה אותו לא שמע להוריו ויצא למחרת ליחידתו ולא ידע שהוא הולך מבלי לשוב עוד... הוא הלך ועזב את ילדו בן החדשים בידיו אמרו לרעייתו: אני מפקיד אותו בידך, אנא שמרי עליו מכל רע", כי בטוח היה כי בידי אמו יהא הילד בטוב. כל משאת נפשו היתה לחנך את בנו יחידו ולתת לו חנוך מעולה, היה כך אומר, שאני אחנך את ילדי שיהיה לדוגמא ולמופת לכל דבר. אולם חלומו זה נגזז

א ב א

דוד

לבית דגני

דוד, או כפי שקראו לו "דודי" בן אריה דגני נולד בירושלים. למד בבית-ספר יסודי ובקבוצת גניגר וסיים את בית החינוך התיכון בירושלים.

משחר ילדותו נתתי לו חנוך מסורתי, היה הולך אתי כל שבת לבית הכנסת ישרון וספג לתוכו את אהבת המסורת היהודית וכך עד לגיל הבר מצוה שלו ועד שנעשה לבן אדם העומד ברשות עצמו. ביום הבר מצוה עלה לתורה בבית הכנסת ישרון וקרא את המפטיר ופרשת השבוע. לא אוכל לתאר במלים את שמחתו ושמחת בני משפחתו ביום המאורע הזה, נחרת הדבר בזכרונו. זכורני שהיה אומר: "שמח אנוכי שהגעתי למצוות ושעליתי לתורה בבית הכנסת המרכזי בישרון, ומעתה אני כבר בן אדם העומד ברשות עצמי במובן

המכתב האחרון

לנצח ודיוני רב שלמות
מאן רב חלף מאז התחברנו לאחכנה, ירחוק
רבוס אללי אלף שנים. אמת היא שלא היה צורך
בכך. האנשים המגבאים איש עם רעהו אין צורך
בכך. אללא. לאתה הלכת מעמינו כך למה פגאום
וללא כל אמתה ונאמת המחקרים.
אמתה למשה להאמתה היא מין קצב
והכל יהא נשגבה, אבל למה לא האמין. לא
השליכה כל פגבה אחריך ואיני ואצל לויכא אללא
מכאן זה. שאלתי את הדיוני, אך לא יהיה בפא
שם מעצה. איני ואצל איני בזה לזכר למעטפה
נחמה לי שאין צורך בזה בקול. אללי גם המעטפה
מותרת. למחקרים האלה הדברים מגיעים מאליהם,
במחשבותם.

יבגה לספרי לך שמאז הלכת, ויבגה אליו
עצבא קוצרת התבונה. ויבגה במספר שנים תוך
בהלף עין. הי לוי לך געם נהגה לטול בעדיו
שיש בהחלטה השקטנים לא יחליש צוחקים ואלצים
אתה אין בדברך כך. צחיקה ופסיוניק עצבם.
מהצדדים אדמוק בשלעל יאכל האורה עצמה
נשטמאט געלבת מעמינו לא האמנתי. עצ
עצה איני מאמין. ודאי נסעט למיחוק לשנים רבות
לא הסבה שאני נגה אללי. טלם אאמנים לא
תשגב אך איני, איני מאמין בכך. אללי יקח הדבר
חבלש, אללי שנים, אאלו עשלה שנים. אבל איך געב
אלא תשגב? הרי יש לך בן לעצב, אלה לעצבא לה

[illegible]

צבא הגנה לישראל
חיל שריון

לכבוד

מל"א 31

בני משפחה יקרים,

ביום הזכרון לחיילי צבא הגנה לישראל שנפלו במערכות
העם לחרותו, מעלים אנו את זכרו של יקירכם ז"ל.

יודעים אנו כי עמנו יושב לבטח בארצנו, ממורדות החרמון
ועד לים-סוף, בזכותם של היקרים ששרתו את עמם בכל מאודם.

חיילי השריון, עמם שרת יקירכם ז"ל, נושאים זכרו בגאון.

בהוקרה

אברהם אדין - אלוף
מפקד גיסות-שריון

יום הזכרון תשל"א

דוד ("דודי") דגני נולד בירושלים בי"ו בשבט תרצ"ט (7.2.1939). מילדותו ספג בבית אביו, אריה דגני מוסיקאי ה"הגנה" בבירה, את האהבה ואת רוח המסירות למען העם והמולדת.

דוד סיים את בית הספר התיכון והצטרף לגדנ"ע אויר. עם גיוסו לצה"ל שאף להגשים את חלום נעוריו להיות לטייס, אך הדבר לא עלה בידו מסיבות שלא היו תלויות בו. הוא שימש מדריך בגדנ"ע ובמסגרת סירותו בחיל המילואים הוצב לתפקיד של "קצין" בחיל הסריון.

לאחר שחרורו מסירות הצבאי נכנס לעבוד אצל אביו במפעל ליטול ודגום אופסט "המעתיק" בירושלים. הוא הספיק לעבוד בו שבע שנים ובחקופה זו הצטיין במסירותו המקצועית. עקב שקידתו וחיבתו למלאכת הדפוס הגיע בה לדרגה גבוהה של התמחות והיה מן המעולים במקצועו בעיר כולה. "ויהי דוד לכל דרכיו מחיל".

בעבודתו היומיומית הצטיין דוד בהידותיו הנעלות, מסירות לעבודה, אהבת המלאכה, יחס אדיב וקורקטי כלפי הלקוחות, ונאמנות מתמדת ליצר את רמת ידיעותו המקצועית ואת סידעבודתו. כל זה נבע אצלו מתוך דחף פנימי להגיע לשלמות ולסיפוק נפשי מעבודתו המקצועית סאליה התחסס כאל אומנות בבחינת "חכמה ולא מלאכה".

דוד דגני, שעבד כל הזמן עם אביו, הצטיין גם חוץ כדי עבודתו בקיום מופת של מצוות כיבוד אב, ובאדיבותו כלפי כל הלקוחות הסדל לעזור בעצה והדרכה במיטב יכולתו. סגולות אלה של אהבת הזולת, מתן עזרה לנזקקים והתנדבות לכל משימה של סיוע לחלשים, הגשימ דוד גם מחוץ לתחום עבודתו.

עם הגברת המתיחות באביב תשכ"ז היה דוד בין המגויסים הראשונים. הוא יצא למילוי חובתו בשקט ובשלווה שהיו אופיינים לו. ואכן יצא דוד למלחמה על אדמת הלחימה... הגדוד לחס בהסערות הראסונה על עמדות המצרים. בתחילת הקרבות הקשים והעזים למיבשה של עזה, חיפה דוד על חבריו לנסק בתפסו את מקומו של המקלען אשר נפצע, ובעוז רוחו ותושייתו הציל דוד רבים מחבריו... חוץ כדי מעטה גבורה והקרבה עצמית נמצע בכדור בנאסו ונפטר ביום הראשון של מלחמת ששת הימים, כ"ו באייר תשכ"ז (5.5.67).

... סמל לאחיות ורצינות ...

(לזכרו של סמל דוד דגני ז"ל)

... דוד דגני היה בשבילנו סמל לאחירות ורצינות ודבקות במשימות. הדבר התבטא בחקופה

בה עסקנו בהכנות לקרב ובעת הקרב עצמו. במסירות רבה מילא את כל המשימות שהוטלו עליו. מרגע שקצין הקטר ססופח לגדוד נפגע בתאונת דרכים מילא את כל תפקידיו, דאג לכל הפרטים הגדולים והקטנים הקשורים בהבטחת קטר חקין בגדוד שריון.

ואכן, העבודה היתה רבה ואחרת, ודוד עשה לילות כימים כדי שכל מכשיר קטר יפעל כראוי, שהוראות הקטר יהיו ברורות ויכל מערך הקטר יעמד במבחן בשעת הצורך.

בבקר הקרב צורף דוד לזחל הסמג"ד - דוד מרגלית ז"ל. גם באימון החטיבתי הגדול שהיה לנו בינתיים 1963 היה דוד סמל הקטר בזחל הסמג"ד, ומרגלית היה מלא הערכה לעבודתו המעולה כסמל קטר.

יצאנו עם מוראל גבוה, בסעות אחר הצהריים, כאשר היינו בדרך צפונה לקראת עזה, כימד דוד בעוגות את צוות הזחלים מהחבילה שהגיעה מביתו.

לא תארנו לעצמנו שנצטרך להפריד מדמות כה חיובית מעבור זמן כה קצר. לפני טפנינו לעלות על המוצב חל קלוקל במכשיר הקטר שלנו. בשליטה מוחלטת בנושא

חקין, חוך גלוי חוטיה רבה, את המכשיר בסניות ספורות.

אחר כך עלינו על המוצב. לפת הנהג המטיף בנהיגה כל הדרך בלא להתחשב ברסיס שנחנק בכחפו. הסמג"ד המטיף עם הרסיס שנחנק בפניו. בעלותנו על המוצב החרום דוד, תפס את המקלע העילי בידיו והחכוון להצטרף לאש, סזנו המקלען - נהג המסנה, סטף בה את המוצב המקלעו. אך הוא לא הספיק - אש האויב קטלה אותו מיד.

במחנה אבד הגדוד הייל לדוגמא, ודוגמא לבצוע מופתי של תפקידים. אין ספק שכל מערך הקטר של הגדוד בעתיד יספוג את הערכים והחזאים אחריו דוד דגני ז"ל.

חברו לניק של דוד, אזולאי אברהם מספר עליו:

אהבנוהו, נחבא אל הכלים היה, אך קומתו התמירה ותלחליו הבלונדיניים הסגירוהו בכל מקום ומקום. בשל מזגו הטוב התחבב על הכל, מעולם לא טעם ולא הגיע לידי ריב עם מי. מסור היה ותמיד נהן יותר ממה שבקשו ממנו. כאשר קצין הקטר חסר, בחור היה גדוד ימלא את מקומו, והוא ביצע את התפקיד בצנעה אך ביעילות. לא אסכת אותם ימים שלפני המלחמה. דוד חסר ברע, אך טרם לפנות אל הרופא. משאלצוהו לעשות כן, העמיד פנים כאילו הסכים, בא לזחל שלנו, נשכב תחת רשת ההסוואה מספר דקות וחזר לתפקידו. לשאלות חבריו השיב: "הכל בסדר, כך אמר הרופא".

זכורני אותה שבת בה נחגלתה אהבתו הגדולה לארץ ובעיקר לירושלים. קבלנו חופשה קצרה, במסך כל זמן הנסיעה יושב מכונס ולא הוציא הגה מפיו. אך מראינו את בתי הירושלמים של ירושלים לא יכול היה להתאפק יותר, חיבק אותי וצעק: "אברהם, ירושלים שלנו!".

